

EGY ROPPANÁS AZ ÉLET GERINCÉN

Villám csapott az éjjel a ház előtt álló korhadt diófába. Hatalmas ág hasadt le róla, és teljes súlyával a kutyaóra dőlt. A férfi csak hajnalban ment ki a zuhogó esőbe, és próbálta kézzel kiszabadítani alóla a kutyát. Nem sikerült. Esővíztől és izzadságtól csatakosan, a sárban térdelve érték őt a tűzoltók, akiket a szomszéd hívott ki. Ők vontatták el az ágakat. A kutya nem volt a romok alatt.

Biztos ijedtében futott világgá a Bodri, mondta kedélyesen a szomszéd, és baráti beszélgetésre várt, vagy talán köszönetre, de a férfi nem szólt, csak némán a házba ment. Cipőjéről a sarat felhordta a lépcsőre, meg az ajtó elé. Fekete foltok torlasza a bejárat előtt. Kint hagyta őket a cipővel együtt.

Aztán várta a kutyát. Minden nap. Minden éjjel, abban az órában, amikor az eset történt, felébredt, felült az ágyában, és fülelt. Hiába. Elképzelte, hogy vadállatok támadnak rá, széttépik, vagy valami még rosszabb, hazajön nagy hassal vemhesen, szégyenszemre. Esetleg elüti egy autó, az út szélén fekszik egy árokban. Talán még él. Talán már a belei kifolyva. Keresztülmegy rajta egy másik kocsi, fröccsen a vér, a tekergő belek a kerékre ragadnak. Látja a hátrabicsakló fejet. Egy roppanás az élet gerincén. Ennyi volna?

Eszébe jutott, volt már egyszer, hogy megszökött, még kölyökkorában. Két napig keresték, a harmadikon magától hazajött. Éhesen, koszosan, rémülten. Még az ugatása is megváltozott. Mélyebb és karcosabb lett, mint aki sokat tapasztalt, mint aki nagy titkok tudója lett. Egy darabig vad volt, de aztán visszazelődött. Külön csirkenyessedéket is hozott neki a hentestől. Ünnepi lakoma a tékozlónak.

Aztán eltelt egy hét. És ő gondolatban a kutyát eltemette. A ház mögött ássa el, a szőlőlugas és a szilvafa találkozásánál. Meg is jelölte a helyet egy fakeresztel. A levegőben keserű dióillat és penész szaga. Arra gondolt, hogy nem volt egy mintapéldány, nem is volt fajtisza, a házat sem őrizte jól, de hát, ő volt a gazdája.

A feleségét nem kérdezte többé, hogy most vajon hol lehet a kutya, miután rászólt, hogy hagyj már azt a rohadt dögöt! Ha elment, akkor elment! Van, ahol jobb dolga van. Ha meg elpusztult, hát elpusztult. Kutyasors.

A lányát megkérdezte volna, de az nem beszél vele, mióta újránősült. Ő talán képes lett volna autóba ülni és keresni a kutyát másnap éjjelig. De a lány nem tud az esetről. Sem a kutya sorsát, sem az övét nem követi. Évek óta. Más városban él.

A következő hét elején leesett az első hó. Hirtelen és váratlanul. Fehér prémet kanyarintott a latyakos kertre. Tiszta gallért egy koszos bundakabát-ra. A sárgán és barnán kandikáló diólevelek között megültek a naiv pihék. Szűz ösvények egy sáros labirintus útvesztőiben. A kutya még mindig sehol.

Azt az ólat még együtt csinálták. Most az is odalett. A lány is éjjel ment el. Vissza se nézett, csak futott. Sírt is. Azóta rosszul alszik. Minden neszre felriad. Ha megáll egy autó a ház előtt, vagy ha megcsörren a telefon, olyan szívdobogást kap, hogy alig bír lélegezni. A keze is remeg. Évekig várta, hogy a születésnapján vagy karácsonykor betoppan. Aztán arra gondolt, hogy a halálos ágyánál majd sírni fog. De akkor már késő lesz. Akkor majd belátja az a rossz lány, hogy neki, az apjának volt mindig igaza. És hogy ki az úr a házban.

Reggel csöngették a kertkapun. A szomszéd volt, aki a tűzoltókat hívta. Nemrég költözött ide. Vidám, kajla, jólelkű fiú. Kiskutya, mondta fülíg érő szájjal. Új esély a régi helyett. Az unokaöcséméknél lett vagy hat. Fajtiszta. És nem nő nagyra. Kislány.

LÉLEKJELENLÉT

A monitoron szabályos a szívhang. Az infúzió egyenletesen csepeg. Az ablak szemmagasságban, repkénnyel befuttatott kertre néz. Őszi délután, vörös naplemente. Csend. Halk, monoton pittyegés. A fény a függönyön át apró mintákat fest a falra. Játszik. A szél ringatja a virágmintákat, úgy hajladoznak, mintha élnének.

A férfi fekszik. A szeme résnyire nyitva. Figyeli a fényt. Nem jön senki, aki lehúzná a redőnyöket, vagy becsukná az ablakot. Egyedül erre már nem képes.

A nővérke a kertben rágyújt egy szál cigarettára. Mohón szippant belé. Háttal áll a napnak, élvezi, ahogy a gerincét simogatja. Jólesik neki a meleg ősz. Maradna még, de vissza kell mennie.

A férfi a klinikára még a saját lábán jött. Ingének felső gombját kigombolta, amikor megtudta, hogy nő lesz az orvosa. Miután javasolták neki, hogy feküdjön be, kedélyesen megpaskolta a nővérke combját, miközben az az ágyához vezette. Nem értette, miért húzódik el tőle. Igaz, hogy hetven múlt, de tízet letagadhatna. Később semmibe vette a nővért, de kedvére volt, hogy mindenért reklamálhat neki. Hol a huzat, hol a zaj, a párna, vagy az infúzió nem stimmel. Mert néhány napja már a vénás keringésbe juttatott folyadékot is elrendelték. Az állapota hirtelen romlott. Fel sem fogta, miről van szó. Arroganciája nem hagyta el, ahhoz mindig volt ereje. Előző éjszaka ordítani kezdett, hogy hol az a kurva orvos. És amikor orvos helyett megint csak a nővérke jött, legyintett. Biztos volt benne, hogy a lány nem érti a dolgát, hogy suta és ostoba, de még a segge is nagy. A nővér leült az ágya szélére, vénát keresett, és szúrta. Hang nélkül. Miközben ő fennhangon ecsegtelte, hogy neki negyven évvel ezelőtt komoly balesete volt, a nyakát törte, de ő abból is fel tudott állni. Megrepedt a csigolya, hónapokig feküdt, de hát ebsont beforr. És az volt a szerencséje, hogy nem volt bekötve a biztonsági öv, mert ha szabályosan közlekedik, akkor az hétszentség, hogy ottmarad az út szélén.

Aztán az utolsó délután már nem tudott artikuláltan beszélni. Egy nagy szarvasról hadovált, ami teljes erejéből nekiugrott az autónak, ám ő hatalmas lélekjelenléttel félrerántotta a kormányt. A kocsi az árokba borult, de ő hős volt, mert még le tudta állítani a motort, hogy nagyobb baj ne legyen. Ezek után már nem lehetett érteni, amit mondott. A nővér az ágy végében állt, és nézte őt. Arca kissé megnyúlt a fáradtságtól, háta picit meggörnyedt, mintha összecsupkott szárnyak lettek volna a fehér köpeny alatt. Pár percig pihent még, aztán mint egy őszi légy, lassan, kissé imbolyogva elindult az ajtó felé. A szobában szinte teljesen sötét lett. Lement a nap.

Az ajtóban volt már, amikor meghallotta a férfi hangját. Mint aki az örökkévaló és a hiábavaló közti küszöbről tekint vissza, úgy fordult a férfi felé, aki lassan megemelte a fejét. Bizonytalan, fekete sziluett a homályban. A nővér szíve a torkában dobogott, mintha eredményt hirdetnének. Aztán a férfi halkán, de érthetően megszólalt. Nem bírom ezt az erős fényt. Kapcsolja le! És jobb kezét az arca elé emelte, mint aki védekezik. Majd a gép sípolni kezdett, és a monitoron megjelent a vízszintes vonal.

Lélekjelenlét, sóhajtott a lány. Lejárt a kegyelmi időd anélkül, hogy megértetted volna, mi is az.

LOST

Tegnap délután kiküldte a fotóst, hogy lőjön néhány képet a telepről, ha már arra jár. A tizedik emeleti panel ügyét pedig majd ő intézi. Ott is van mit. Ebben maradtak.

Ami az eltűnt kiskorúak szüleit illeti, ők kivétel nélkül azt állították, hogy gyermekük nem adott okot az aggodalomra. Már amelyikkel érdemben beszélni lehetett. A héten a nyolcadik eset iratait kapta meg, és ezek csak a legfrissebbek. De mivel kezdő, rálőcsölték a régi ügyeket is. Sűrű hete lesz, pont olyan sűrű, mint az a novemberi eső, ami az istennek sem akar elállni. Napok óta szürke minden. Bomló őszi levelek alattomban csúsznak a talp alatt. A rendőrkapitányság bejáratánál lévő vaskorlátról pedig csöpög a rozsdás víz.

Bizonyos eseteknél nem elég a bejelentés, helyszíni szemlét is kell tartani. Ilyen a panel ügye. Szexuális visszaélés gyanúja merült föl, kötelessége volt kimenni. Sötét lakás, beépített szekrények, özönvíz ezelőtti konyhabútor, narancssárga padlószőnyeg, linóleum. Testszag, mosatlan edények és száradó ruhák olcsó öblítősza. A gyerekszobát akarta látni, ahol a tizenhat éves nagylány lakott, akinek a szülei meg voltak győződve arról, hogy a lányukat elrabolták, mert mindig hagyott üzenetet, ha elment otthonról. Amikor meglátta a sivar szobát, benne az idegenül ácsorgó pici könyvespolccal, nyelt egyet. Üzenet? Ő sem szarakodott volna holmi búcsúlevéllel. Minek? Úgysem értenék. Az apa hangja éles, ellentmondást nem tűrő, az anya érthetetlen, kásás visszhang a nyomában. Mindkettő iskolázatlan, munkanélküli. És tagadnak. A lány, az osztályfőnöki vélemény szerint, jó képességű, intelligens. Vajon meddig jut pénz és segítség nélkül? Tanárai szerint az elmúlt hónapokban nagyon ráfeküdt az angolra.

Amikor a fotós visszatért a telepről, és átadta a képeket, vakolatlan, omladozó házak, parabolaantennával a tetejükön, a következő körhöz javasolta a rendőri kíséretet. Ezt ő is tudta, már intézkedett, hogy kirendeljenek mellé egy kollégát. Ketten indultak el, annak a tizenhat éves fiúnak az ügyében, aki egy évvel korábban saját maga kérte az állami gondozást, eredménytelenül. Valahogy elkeveredett az egyik tanára levele, amiben beszámol arról, hogy a srác apja, állítólag, részegen fajtalanodik a saját fiával. Most találták csak meg az írást, amikor a gyerek már eltűnt. Jóképű, magas, sportos kölyök. Feltűnően visszahúzódó, nem csajozik, ez keltette fel a gyanút a tanárában is. A ház előtt drága autó áll, bent csótányok futkosnak a padlón. A szülők a rendszert szidják, a migránsokat, multikat, a kommunistákat, a

zsidókat, meg aki még eszükbe jut, és érzelmős játszmázással akarják megnyerni a bizalmát. Az apa még azt is elsüti, hogy a fiú mindig is nehéz eset volt. Bekéreti másnap a rendőrségre.

A harmadik ügyben egy súlyosan bántalmazott, mindössze tizenkét éves gyerekről van szó. Becslései szerint ő nem juthatott messzire. Amikor a szülőket hallgatja a sötét szobában, ahol egyébként a kislány is lakott öt testvérével és a nagypapával együtt, látja magát kívülről, ahogy a család egyetlen zsírfoltos kanapéján ül. Fentről néz a testére, a szűnni nem akaró esőt hallgatja, figyeli a víz útját, ami vékonyan becsorog az ablakra rögzített nejlon alatt. Tekintete a falra függesztett plazmatévéén állapodik meg, a ház szentélyén. Érkezésekor levették róla a hangot, de nem kapcsolták ki. A brazil szappanoperában éppen most is, mint mindig, olcsó, kínosan képmutató dráma megy.